

ΠΩΣ ΥΠΟΔΕΧΤΗΚΑΝ ΟΙ ΣΟΥΦΛΙΩΤΕΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Το νέο μαθεύτηκε πολύ γρήγορα από στόμα σε στόμα σ' όλους τους μαχαλάδες. Κάτω στην αγορά που ήταν συγκεντρωμένα τα περισσότερα μαγαζιά, στη Γελαδαριά, στο Μεσοχώρι, στο Κούτσουρο, στην Καρκατσιλιά και σ' όλους τους άλλους μαχαλάδες τίποτε άλλο δεν συζητούσαν. Μικροί και μεγάλοι άνδρες και γυναίκες, στα καφενεία, στα σχολεία παντού μια ήταν η συζήτηση. " Αύριο έρχεται του τραίνου".

- Τ' έκσεις ρε Μπούη. Ρώτησε ο Νώντας.

- Αμ δεν τ' άκσα. Είναι ένα πράμα μπαμπάτσκου που πιάν από δω ως τ' Ζέρβετουν αντά. Τουν φουρτώνουν μ' ένα σουρό πράματα κι ανθρώπ' που δεν τσ' χουρούν ούτε ικατό κάρα.

- Αμ τ' άλλου πάλι, είπει ο Γιουτιόλς.

Θτάνς στου σταθμό ανηβαίνς στου τραίνου κι ως να στιγνώσ' του σάλιους έφτασεις στου Ντεντέ-Αγάτς. Τι πράμα είναι τούτου ρε πιδλίμ' σουστό θ' ρίου.

- Θα πάμει αύριο να του δγιούμει; είπει ο Πουνιότς.

- Θα πάρουμε κι τσ' γυναίκες κι τα κζάνια. Συμπλήρωσε ο Πούλιους. Θα πμει ούλ' μαζί.

Αυτά συζητούσαν στο καφενείο. Αλλά και στους μαχαλάδες όλους οι γυναίκες την ίδια συζήτηση είχαν. " Το μαθείς κάκου Γιάννου, θα έρθ' αύριο του τραίνου. Αμ' δεν τόμαθα μουρή Τριάδου. Όλους ου κόσμους του λέε Έβγαλαν κι χαρτί στην πλατεία. Του φουνάζ' κι Ντιλάλς. Μι τούπει κι Πουνιότς που τ' άκσει στου καφεινείου. Κουσιάζ' λέει περισσότερου κι από του λαγό. Απάν κι κατ' σίδηρα, αυτά μουρή που έβαζαν οι ιργάτ' που έσκαβαν στ' αμπέλια στα χουράφια κι στα μπαϊρια.

Η Γαλλοελληνική εταιρεία είχε τελειώσει όλες τις εργασίες της σιδηροδρομικής γραμμής που θα συνέδεε τις πόλεις και τα χωριά του Νομού Έρου από την Αλεξανδρούπολη ως τα Δίκαια, το τελευταίο χωριό των συνόρων.

Το τραίνο θα έκανε το παρθενικό του ταξίδι κατά μήκος του Έβρου ποταμού. Η ημέρα ήταν ιστορική για όλους τους κατοίκους που θα έβλεπαν για πρώτη φορά τραίνο να περνά από τον τόπο τους.

Από τα ξημερώματα την άλλη μέρα άρχισε να κατεβαίνει ο κόσμος από τους μαχαλάδες και να συγκεντρώνεται στο σταθμό. Συζητούσαν ζητηρά για μεγάλο γεγονός. Θορούσαν όλοι τα γιορτινά του ρούχα. Οι άνδρες την καινο για τους γαλάζια βράκα και τα γαϊτανοκεντημένα γιλέκα. Οι γυναίκες το καλύτερο καφτάνι με τα κεντήματα. Αρμαθειές τα φλουριά. Τα παιδιά με τα καινούργια τους ρούχα. Κανένα πανηγύρι μέχρι τότε δεν είχε συγκεντρώσει περισσότερο κόσμο ούτε είχαν φορεθεί από τις γυναίκες τόσα στολίδια.

Τις πρώτες πρωινές ώρες είχε γεμίσει ο σταθμός ασφυκτικά. Κανένας διέλειπε από το μεγάλο τούτο πανηγύρι. Οι μικροπωλητές διαλαλούσαν το εμπρεμμά τους. Σπόρια, κουλούρια, παστέλια, σικέρια, μπουζάς και πολλά άλλα δεν προλάβαιναν να δίνουν στον κόσμο που τα καταβρόχθιζε.

- Ρε Μουτιό δώσει κι μένα ένα μουζά.

- Δεν έχου άλλουν. Μπίτσει. Πιρίμνει λίγου. Έστειλα τουν Πασκάλ' με το κάρου να φέρ' κι άλλουν. Γιάτους, έρχιτει κιόλας.

Πράγματι είχαν τελειώσει όλα τα αναφυκτικά. Μεγάλη επίσης κατανάλιση είχαν και τα σπόρια για να περνά η ώρα, μια και το τραίνο αργούσε.

Σε όλους τους σταθμούς μικρούς και μεγάλους είχαν συγκεντρωθεί πλήθ' κόσμου για να δουν το θέαμα.

Ο μηχανοδηγός πήγαινε αργά για να προλάβουν να το θαυμάσουν όλοι. Επίσης πήγαινε αργά και για το όπι οι γραμμές ήταν καινούργιες και η

διαδρομή δοκιμαστική. Το πλήθος όμως ήταν ανυπόμονο. Πέρασε το μεσημέρι και το τραίνο δεν είχε φανεί.

"Τι γίνεται ρε, γιατί δεν φάνκει" έλεγαν και ξανάλεγαν. Συζητούσα όλοι μεγαλόφωνα. Η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από το τραίνο και την καθυστέρησή του. Μια μεγάλη οχλοβοή η οποία γινόταν ακόμη μεγαλύτερη α τον θόρυβο που έκαναν οι ντουντούκες που είχαν προμηθευτεί όλα τα και διά και σφύριζαν συνεχώς όλα μαζί πιασμένα γερά το ένα από τη μέση το άλλου, παριστάνοντας το τραίνο που δεν είχαν δει ποτέ στη ζωή τους.

Το φαντάζονταν όμως από τις περιγραφές των μεγάλων που είχαν ακούσει πως είναι. "Πουλλά, μάρα μαζί διμένα του ένα πίσου απ'τ'άλλου, κι ούλα μαζί κουσιάζουν απάν στα σίδηρα".

Κατά το σούρουπο ένα διαπεραστικό μονότονο και συνεχές σφύριγμα του έκανε όλους να σωπάσουν κόβοντας κάθε συζήτηση. Έκλεισαν όλοι τα αυτιά τους με τις παλάμες τους για να τα προφυλάξουν. Μετά στράφηκαν προς το μέρος που έρχονταν το σφύριγμα φωνάζοντας δυνατά. Γιάτου ρε γιάτου. Έρχεται, έρχεται. Ένας μαύρος όγκος σαν τεράστιο φίφι έμπαινε στο σταθμό έρχοντας. Ένα μαύρο σύννεφο καπνού είχε σκεπάσει τον ουρανό. Ησυχία. Τώρα πια δεν ακούγονταν τίποτε άλλο παρά μόνο ο θόρυβος της μηχανής και το τρίξιμο των φρένων και σε λίγο ακινητοποιήθηκε στο κέντρο του σταθμού. Έτρεξαν όλοι να το θαυμάσουν. Τα καινούργια πολύχρωμα βρόνια φάνταζαν όμορφα και δεν χόρτεναν να τα βλέπουν. Ακούστηκαν φωνές μέσα από το πλήθος και το νέο διαδόθηκε αμέσως. Κάποιος είπε πως ο καπνός αυτός που βγάζει το τραίνο σαν σύννεφο θα καίσει επάνω στα μουρφυλλα και μόλις τα φάνε τα κουκούλια θα φοφήσουν. Όλοι μαζί τώρα άρχισαν να φωνάζουν. "Αχ παν τα κουκούλια μας. Παν τα κουκούλια μας".

Εγκατέλειψαν το τραίνο που με τόση λαχτάρα περίμεναν και γύρισαν στα σπίτια τους πριν καλά καλά προλάβουν να το δούν. Εκεί συνέχισαν το θρήνο για το μεγάλο κακό που τους βρήκε.

Πέρασαν μέρες πολλές για να μπορέσουν οι αρμόδιοι να πείσουν τους Σουφλιώτες πως ο καπνός του τραίνου ήταν όπως και ο συνηθισμένος καπνός και δεν θα κατέστρεφε τα μουρφοφυλλα όπως κακώς είχαν πιστέψει. Τα κουκούλια θα συνέχιζαν να τα τρώνε χωρίς να πάθουν τίποτε και τίποτε δεν θα άλλαζε με την άφιξη του τραίνου. Μια μόνο αλλαγή θα συνέβαινε στους Σουφλιώτες. "Θά 'φτυνα στο σταθμό και ως που να στεγνώσει το σάλιο τους θα βρίσκονταν στο Ντεντέ-Αγάτς".